

Løfte om, at man senere vil tænke paa dem; den ærede Ordfører for Venstre (Kr. Kristensen) udtalte, at man havde ønsket forskellige Oplysninger indhentet, men saadanne Oplysninger søges jo ikke indhentet. De gamle vil altsaa ikke kunne faa Nytte af det Lovforslag, som nu bliver vedtaget. Det er dette, som vi er meget betænkelige ved, og som har gjort, at vi meget nødtigt gik med til at slette Paragraffen.

Der blev af den ærede Ordfører for Venstre fremført Betæneligheder af forskellig Art overfor § 2, Betæneligheder, som skulde motivere Berettigelsen af, at § 2 falder bort. Det er jo den gamle Historie om igen, at man altid pukker paa det økonomiske. Det er økonomiske Vanskeligheder, der taarner sig op, hver Gang der fremsættes Forslag, som tager Sigte paa at komme Smaakaarsfolk til Hjælp. De samme økonomiske Betæneligheder nærer man ikke i samme Grad ved andre Lejligheder. Man har ikke gjort det heller i denne Samling, hvor Spørgsmaal er blevet afgjort, som havde en økonomisk Rækkevidde, der kunde paaføre Risiko af Hundreder af Millioner Kroner, medens der her dog kun kan blive Tale om Hundreder af Tusinder for den danske Statskasse. Men det er betegnende for Flertallets Synspunkter, naar Talen er om de daarligt stillede i vort Land.

Jeg vil gerne sige til den ærede Ordfører for Udvalget, der er betænkelig ved at lade Kommunerne faa denne Bemyndigelse i den Udstrækning, som vi havde ønsket det, at Kommunerne skal nok vide at passe paa. Den Statistik, jeg støttede mig til ved første Behandling, viser netop, at Kommunerne er meget smaatskaarne ved Benyttelsen af de humane Lovbestemmelser.

At man vil afskære de gamle fra at komme ind under denne Lov, vil man ude i Befolkningen daarligt kunne forstaa. Man vil daarligt kunne forstaa det, naar man samtidig tænker paa, at paa Højtidsdagen frigives Forbrydere, men de gamle, dem passer man paa og sørger for, at ikke en gammel Far eller Mor, som man udtrykker sig ude paa Landet, skal faa Lov til at slippe bort fra Fattigvæsenet. Man vil ikke ude i den almindelige Befolkning kunne forstaa et saadant Udslag af Lovgivningen. Man vil ikke kunne forstaa den Humanitet, som her kommer til Orde. Jeg føler mig overbevist om, at

hvis Venstre og de Konservative blot havde nogen Føling med Landets fattigste Mennesker, vilde de have vedtaget vort Forslag, som det er forelagt. De vilde da ikke have skuffet de berettigede Forventninger, som er blevet fremkaldt hos disse Mennesker ved Debatten i denne Sal, ogsaa ved de Udtalelser, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte, idet han udtrykkelig udtalte, at hvis Partierne i Tingene kunde blive enige, skulde han ikke have noget imod, at Lovforslaget i den Affattelse, vi havde givet det, blev vedtaget. Jeg vil altsaa fastslaa, at det er de politiske Partier, Venstre og de Konservative, som er Skyld i, at Lovforslaget er blevet forringet i den Udstrækning, som Tilfældet er. Jeg vil fastslaa, at det ikke er vor Skyld, naar Sorg og Skuffelse i mange gamles Hjem i Morgen skal kaste sin Slagskygge ind i den Festglæde, som de Herrer fra den Side kunde ønske skulde besjæle vort Folk. Det er ikke vor Skyld, men det er de Herrer, som har foraarsaget, at vi maa nedsætte vore Fordringer.

Jeg har ønsket at fremsætte disse Udtalelser, for at Offentligheden skal vide, at vi ikke uden i yderste Nødsfald og for at redde nogle har ofret andre. Den Tvangssituation, vi har været i, har ført til, at vi — hvilket ikke er almindeligt — gaar med til at halvere et Forslag, som vi maatte mene hvilede paa et ubetinget Retfærdighedsgrundlag. Med disse Ord skal jeg henstille, at mine Partifæller for at opnaa noget i denne Sag og for dog at give nogle Mennesker Adgang til at frigøre sig for Fattigvæsenet og rejse sig paa ny stemmer for det halverede Forslag, og at vi ved tredje Behandling giver dette Forslag vor Stemme, ihvorvel vi ikke føler os tilfredstillet ved Resultatet.

Henningsen: Ogsaa vi fra radikal Side maa meget beklage, at § 2 i Forslaget er bortfaldet, da § 2 var langt den mest værdifulde Paragraf. § 1 kan have nogen Betydning, men sammenlignet med § 2 er den Betydning, § 1 har, meget lille, og jeg forstaaer ikke rigtig de to Flertalspartier. Navnlig forstaaer jeg ikke, at de ved en Lejlighed som denne vil være med til at give Kommunalbestyrelserne en Bemyndigelse, der gaar saa vidt, at de endogsaa kan eftergive Fattighjælp for Alimenter. Nu tror jeg ikke, at Kommunalbestyrelserne i vidt Omfang vil benytte sig af Retten til at eftergive netop